

DOPISY - VZPOMÍNKA NA KRÁLÍČKA KAMARÁDKU

Pondělí, 31. srpna 2009

Nedávno jsem zaslechla v televizi (mám ji občas jen tak pušnou, nesedím u ní; něco dělám a jen když zaslechnu něco zajímavého, jdu se i podívat) něco z dokumentu o Indiánech a jejich zvyklostech. O tom, jak Indiáni mají přímou a přímou božstva - stromy, hory, jezera... Je to něco trvalejšího, věčného, myslím, než naše, nejhonosnější chrámy. A přitom jsem si uvědomila, proč lidi mají rádi své zvířátko.

Stejně jako například strom, který jen stojí a s proměnami doby se mění (ale jen omezeně), tak i zvířátko je jedním z trochu lásky od pánička dává tu svou, velkou a bezmeznou. Zvířátko (všeho druhu) nezklame... To jen lidi jsou nevypočitatelní, jen ti dokážou za lásku dát zradu... Vybírám jeden ze "schovaných" hezkých komentářů: Dlouho jsem toužila po zakrslém králíčkovi, nejlépe bílé barvy. A tak jsem permanentně navštěvovala dva zdejší Zverimexy, ale bohužel.. v té době bylo králíček pomálu a navíc ti, co měli, nebyli mé "typy". Po nějaké době jsem opět zašla do obchodu a tam seděl králíček - černý, s bílými packami i umáčkem a na zádech měl bílou proužek. A ani moc zakrslé zrovna nevypadal. Doma jsme pořád mívali králíky a já prostě tu králíčku miluju a tak jsem si ho aspoň pochovala - a to byl konec. Ta králíčí holka mi vylezla na rameno a olízala celý oblíček. Co bylo dál, to jistě víte, domě řídila auto moje dcerka a já seděla s králíčkem na rameni vedle, ona zvědavě koukala z okna a občas mi olízla oblíček. Byla to láska na první pohled! Nikdy jsem si nemyslela, že králík je tak chytrý, milý a komunikativní. A přitom... Jak jsem lehla na gauč, tak ona hup a už se natáhla přes moje rameno, olízala mi nos a tvář a strkala umáčkem, jen aby hladila a hladila... Měla jsem ji neustále za patama, snad měla strach že ji opustím, byla totiž pryč v tom obchodě delší dobu, nikdo ji nechtěl, že byla většího vzrůstu. U nás pak měla svoji velkou klec a k ní přistavenou jezděckou cestovnu, jako kadibudku, s pískem pro kočky. Nikdy nic mimo klec neudělala. Každý rok jezdíme na dovolenou a když to zašla poprvé, tak po návratu s námi nemluvila, byla naštvaná a tekly jí slzy - a nám taky. Dodnes, když si na to vzpomenu, mám slzy v očích. Bohužel, zeměla loni, bylo jí 11 let. Čekala, až se s ní rozloučím.... Moc mi chybí. I zlatíčko....Hani